

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 26.03.2019 r. uznał oskarżonego B. W. za winnego tego, że będąc prezesem zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...), (...)-(...) B., w dniu 14.10.2015 r. w lokalu usytuowanym przy ul. (...) pawilon (...) w W., bez wymaganego zezwolenia, urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 Ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych, tj. na automatach do gier: H. F. F. nr (...), H. F. F. nr (...), H. F. F. nr (...), nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry, wbrew art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 w/w ustawy, czym wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. i za to na podstawie **art. 107 § 1 k.k.s.** skazał go na karę **grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.**

Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych pod poz. 1, 2, 3 i 4, w wykazie dowodów rzeczowych nr 2 w sprawie RKS 1239/2015/442000/JKS, orzekając ich zniszczenie. Natomiast na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 125,- (stu dwudziestu pięciu) złotych, opisanych pod poz. 5 w wykazie dowodów rzeczowych nr 2 w sprawie RKS 1239/2015/442000/JKS, wpłaconych pod poz. (...).

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1'093,36,- złotych tytułem zwrotu wydatków oraz 2'000,- zł. tytułem opłaty, łącznie tytułem kosztów sądowych kwotę 3'093,36,- (trzy tysiące dziewięćdziesiąt trzy 36/100) złotych.

Sąd ustalił następujące fakty:

B. W. w 2015 r. był prezesem jednoosobowego zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...) w B. (k.53), zaś działając w imieniu spółki zawarł umowę dzierżawę powierzchni (k. 10) w lokalu usytuowanym przy ul. (...) pawilon (...) w W., gdzie wstawił użytkowane przez spółkę automaty do gier hazardowych.

Funkcjonariusze Urzędu Celnego II w W. w dniu 14.10.2015 r. udali się do lokalu mieszczącego się przy ul. (...) pawilon (...) w W., gdzie stwierdzili włączone i gotowe do eksploatacji trzy automaty służące do urządzania gier hazardowych w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z 19.11.2009 r. o grach hazardowych.

Powyższym lokalem opiekowała się E. R., przy czym nie posiadała ona dokumentów związanych z automatami (k. 7-9). Automaty te zostały zatrzymane za pokwitowaniem nr (...) (k.11). Z kolei w wyniku oględzin wewnętrznych automatów (k.166-176) dokonano zatrzymania bilonu znajdującego się w automatach (za pokwitowaniem nr (...)) oraz kluczy do tych automatów (za pokwitowaniem nr (...)). Przeszukanie zatwierdzono w dniu 19.10.2015r. (k.29)

W związku z zatrzymaniem automatów, do sprawy zgłosiła się jako interwenient spółka (...) sp. z o.o. jako właściciel w/w zatrzymanych urządzeń do gier (k. 30-31), przedstawiając umowę dzierżawy tychże urządzeń przez (...) sp. z o.o. obowiązującej od 1.08.2015 r. (k.63-64).

Dokonano oględzin tych automatów (k.18-23), a także wykonano eksperyment procesowy, w wyniku którego stwierdzono, że gry na tych automatach miały charakter losowy, zaś gracz nie miał możliwości przewidzenia rezultatu poszczególnych gier. (k. 14-17).

B. W. był wielokrotnie karany za przestępstwa z art. 107 §1 k.k.s. (k.1084-1086).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w szczególności w oparciu o zeznania R. K. (k.337-338) oraz Z. B. (k. 1092-1093), a także w oparciu o:

- protokół przeszukania, spis i opis rzeczy - k.7-9

- kopia umowy dzierżawy – k. 10
- protokół eksperymentu procesowego – k.14-17 oraz nagranie - k.12,
- protokoły oględzin automatów – k.18-23 i 166-176
- wykaz dowodów rzeczowych – k. 24
- pokwitowania – 11, 177-178
- wypis KRS – k. 53
- postanowienie o zatwierdzeniu przeszukania – k.29
- wyciąg umowy o współpracy – k. 63-64
- danych KRK dot. karalności B. W. –k. 448-449, 929-930, 1084-1086

B. W. przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że Urząd Celny przedstawiając mu zarzut z art. 107 k.k.s. jest w błędzie, gdyż system jego firmy nie ma charakteru hazardowego. Posiada on opinię (...) z jednostki badającej upoważnionej przez Ministra Finansów, z której wynika, że w systemie brak jest losowości. (k.128).

Sąd zważył co następuje:

Twierdzenia oskarżonego B. W., w których neguje popełnienie zarzucanego mu czynu, zdaniem Sądu nie zasługują na uwzględnienie i stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

W ocenie Sądu nie sposób kwestionować prawdziwości treści zawartych w zeznaniu złożonym przez świadka R. K. (k. 337-338). Świadek ten, będąc funkcjonariuszem publicznym, precyzyjnie opisał swoje spostrzeżenia jakie poczynił w trakcie kontroli z dnia 14 października 2015 r., a zdaniem Sądu mając na uwadze pozostałą część materiału dowodowego, brak jest podstaw by twierdzić, iż relacje świadka w jakikolwiek sposób miałyby na celu fałszowanie rzeczywistości.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania E. R. (k. 3-5, 81-85) w zakresie w jakim potwierdziła, że w lokalu znajdowały się automaty przeznaczone do gry. Natomiast w pozostałym zakresie Sąd uznał je za nieistotne dla przedmiotowej sprawy oraz niewiarygodne, gdyż zostały złożone w celu uchronienia przed odpowiedzialnością karną oskarżonego oraz samej siebie.

Sąd dał wiarę zeznaniom P. K. (k. 37-40) w zakresie w jakim wskazał, że jest prezesem spółki (...), która w lokalu przy ul. (...) paw. (...) prowadzi działalność gospodarczą w postaci lokalu handlowo-usługowego, jednakże nie dał wiary w kwestii jego nieświadomości co do obowiązywania umowy dzierżawy w/w lokalu spółce (...). Poza tym nie miał on wiedzy do kogo należą przedmiotowe automaty do gier, gdyż jego pracownicy nie byli zobowiązani do ich obsługi.

Ponadto, zdaniem Sądu zeznania A. G. (k. 338-341), choć szczegółowo przedstawiają mechanizm działania automatów, to nie sposób uznać je za istotne dla okoliczności popełnienia przedmiotowego przestępstwa. Zdaniem Sądu nie ma wątpliwości, iż zatrzymane automaty służyły do gier hazardowych, w ramach których gracz nie miał realnej możliwości wpływania na wynik danej gry. Po uruchomieniu gry nie miał żadnej możliwości wpływania na ruch i zatrzymanie bębnow, jak też wynik „transakcji” w zamierzonym momencie. Mimo obecności ekranów z wykresami przedstawiającymi indeksy walutowe, gracz nie był w stanie dokonać

„inwestycji” w czasie rzeczywistym, gdyż po pierwsze przedmiotowe indeksy mają opóźnienie względem aktualnych indeksów giełdowych, zaś po drugie wyświetlane informacje w zakresie przedstawianych danych były zmienne i stanowiły swoistą zasłonę dymną niezaprzeczalnego faktu, że gra ma charakter losowy. Dlatego też, zdaniem Sądu, zeznania świadka służyły jedynie do ochrony oskarżonego i umniejszenia jego odpowiedzialności w tym zakresie. Niewątpliwie powstały system, odwołujący się do dostępnych internetowo różnych danych zgromadzonych na platformie (...), miał na celu jedynie obejście ustawy o grach hazardowych, choć w zeznaniach świadka przedstawiony został jako skomplikowany system inwestycyjny.

W ocenie Sądu, poza sporem w niniejszej sprawie był fakt, iż zabezpieczone automaty do gier służyły celom komercyjnym. Jak wykazał to wiarygodny dowód w postaci przeprowadzonego przez funkcjonariuszy celnych eksperymentu procesowego, warunkiem uruchomienia ww. urządzeń było wpłacenie gotówki - zakredytowanie ich przez gracza, w wysokości zależnej od ilości punktów przeznaczonych na rozgrywanie udostępnionych gier. Automaty te umożliwiały rozgrywanie gier o wygrane pieniężne, w których gry zawierały element losowości, posiadały także funkcję „autowypłaty” tj. w razie chęci zamiany przez gracza uzyskanych punktów na pieniądze – same wypłacały wygraną. Zarówno wiedza jak i doświadczenie funkcjonariuszy celnych przeprowadzających kontrolę w przedmiotowym lokalu, które znalazły odzwierciedlenie w sposobie i wynikach przeprowadzonego eksperymentu, potwierdzają wskazane fakty i przesądzą o komercyjnym charakterze przedmiotowych urządzeń. W ocenie Sądu dowodom powyższym nie sposób odmówić wiarygodności. Wynikały one z czynności funkcjonariuszy publicznych, powołanych do rozpoznawania jak również przeciwdziałania prowadzeniu nielegalnej działalności hazardowej. Nie ulega wątpliwości, iż sześciuosobowy skład funkcjonariuszy celnych, rewidujący w dniu 14 października 2015 r. przedmiotowy lokal pod kątem urządzania nielegalnych gier hazardowych, to doświadczona i wyspecjalizowana grupa osób, posiadająca wszechstronną wiedzę i umiejętności nabyte w trakcie wielu bliźniaczych kontroli, niezbędne dla prawidłowej oceny funkcjonowania urządzeń, takich jak te zabezpieczone w niniejszej sprawie.

Należy wskazać, iż wyniki przedmiotowego eksperymentu znajdują pełne potwierdzenie w załączonej do akt, sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłego (k 947-967). Opinia ta, odnosi się konkretnie do działania automatów zabezpieczonych w niniejszej sprawie, a co za tym idzie przedstawia sposób funkcjonowania tych właśnie maszyn. Należy zaznaczyć, iż wnioski opinii odnośnie komercyjnego charakteru działania badanych automatów, jak również losowości gier na nich urządzanych, są takie same jak wnioski powzięte na podstawie przeprowadzonego przez funkcjonariuszy celnych eksperymentu procesowego. Nie ulega wątpliwości, iż biegły sporządzający załączoną do akt opinię, to osoba posiadająca wiedzę w tej dziedzinie i od lat zajmujący się tą tematyką, gdyż inaczej nie byłby wpisany na listę biegłych. Co za tym idzie wnioski przedstawione w tym dokumencie stanowią odzwierciedlenie wiedzy i doświadczenia osoby kompetentnej dla ich formułowania. Wobec tego Sąd uznał za wiarygodną zarówno pisemną, jak też ustną opinię uzupełniającą biegłego Z. B. (k. 1092-1093), w której potwierdził on wnioski zawarte w pisemnej opinii. Podkreślił ponownie, że badane automaty są grami losowymi o charakterze hazardowym i gracz nie ma możliwości wpływania na ruch bębnow po naciśnięciu przycisku BUY.

Należy w tym miejscu wskazać, iż wnioskowani biegli z innych dziedzin zdaniem Sądu są zbędni dla tego postępowania, gdyż opisywanie tych urządzeń jako narzędzia służące „inwestycjom” jest oderwane od rzeczywistego charakteru tych urządzeń i celu w jakim były wykorzystywane.

W tym miejscu należy wskazać, iż równie bezwartościowe dla tego postępowania były dokumenty prywatne, w tym pisma rządowe Ministerstwa Finansów, dołączone przez oskarżonego, gdyż

odwoływały się one do hipotetycznych sytuacji i opisywały zdarzenia nie związane bezpośrednio z konkretnym urządzeniem udostępnionym przez oskarżonego użytkownikom, a ogólnym założeniom dla platformy inwestycyjnej.

Sąd jako w pełni wartościowy i wiarygodny materiał dowodowy uznał dokumenty procesowe sporządzone przez funkcjonariuszy w przedmiotowej sprawie, gdyż zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi procedurami, jak też nie były negowane przez strony. Z przeprowadzonego eksperymentu w sposób bezsporny wynika, iż gry na w/w automatach miały charakter losowy i nie można było przewidzieć rezultatu poszczególnych gier, przy czym umożliwiały one były one przeprowadzane w celach komercyjnych.

Ustalony w sprawie stan faktyczny jest bezsporny: zabezpieczone w lokalu przy ul. (...) pawilon (...) w W. w dniu 14 października 2015 r. urządzenia: H. F. F. nr (...), H. F. F. nr (...), H. F. F. nr (...) były automatami do gier hazardowych, z których korzystali gracze, zaś przeprowadzone eksperymenty procesowe jednoznacznie wskazują, iż gry na przedmiotowych automatach miały charakter losowy i nie można było przewidzieć rezultatu poszczególnych gier; zaś gry te były odpłatne. Urządzenia te funkcjonowały w lokalu, do którego dostęp miał każdy zainteresowany niezależnie od wieku.

W ocenie Sądu przedstawiona m.in. przez oskarżonego koncepcja jakoby urządzenia te służyły inwestowaniu w instrumenty finansowe w żaden sposób nie może się ostać. Co prawda odwołuje się ona do różnych indeksów giełdowych, wartości walutowych i innych zmiennych, jednakże w żaden sposób nie można uznać tego za sposób inwestowania gdyż koncepcja taka prowadzi do absurdu.

Dla zobrazowania tego, należy wskazać, iż inwestor na rynku finansowym zasadniczo rozpoczynając inwestycje trwające w czasie może ustalić, w jakim momencie kupuje bądź sprzedaje i po jakim kursie. W tym przypadku najbardziej zbliżoną formą inwestycyjną funkcjonującą na rynku finansowym jest „opcja zakupu bądź sprzedaży za określoną kwotę w ściśle określonym czasie”. Na marginesie należy wskazać, iż kwestia „opcji walutowych” była powszechnie omawiana również w polskim systemie gospodarczym i zostały w związku z tym wypracowane szczegółowe zasady i zalecenia Komisji Nadzoru Finansowego.

W przypadku „opcji”, które są obarczone bardzo dużym ryzykiem, należy wskazać, iż odnoszą się one do jednej zmiennej, która w przypadku opcji walutowej zakłada, że np. za 6 miesięcy podmiot A sprzeda podmiotowi B, daną walutę za określoną cenę, niezależnie od jej aktualnej wartości rynkowej. Pozwala to zabezpieczyć się przed różnicami kursowymi i umożliwia planowanie finansowe.

W przypadku „inwestowania” występującego na zabezpieczonych urządzeniach, oparto się na wielości indeksów o bardzo różnych zmiennych, w przełożeniu na bardzo krótki czas „inwestowania”, uniemożliwiających tym samym osobom „inwestującym” w daną grę, realne przewidzenie wyniku. Powyższe sprawia, że nie może być mowy o inwestowaniu, a jedynie o przypadkowym wyniku, który losowo może wskazywać na wzrost bądź spadek zakładanych zmiennych, co sprawia, że wynik jaki się osiąga jest stricte losowy.

Dodatkowo należy wskazać, iż miejsce w jakim udostępniono te urządzenia, jak również przedstawiona na ekranie urządzenia wizualizacja, ściśle odnosząca się do urządzeń hazardowych, wskazuje na cel zamontowania tych urządzeń, którym to zdaniem Sądu było urządzenie gier o charakterze hazardowym.

Wobec powyższego sprawstwo i wina oskarżonego B. W. odnośnie popełnienia przypisanego mu w wyroku czynu nie budzą wątpliwości, gdyż przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. popełnia ten, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzędnika lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny.

Czynność sprawcza w art. 107 § 1 k.k.s. została określona jako „urządzenie” lub „prowadzenie” określonych w tym przepisie gier lub zakładów wzajemnych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Do znamion ustawowych deliktu skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. należy także działanie wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia.

Koncesja ustala prawo do podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej w określonej dziedzinie nie tylko na podstawie zasad wynikających z obowiązujących przepisów prawa, ale także zgodnie z warunkami określonymi przez organ koncesyjny, którym w przypadku hazardu jest minister właściwy do spraw finansów publicznych (zob. L. Wilk, Hazard, s. 122). Działalnością koncesjonowaną jest według ustawy „hazardowej” działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach. Może ona być prowadzona wyłącznie w kasynie gry na podstawie koncesji udzielonej na prowadzenie takiego kasyna.

Przepisy art. 42 - 46 Ustawy o grach hazardowych określają co obejmują koncesje i zezwolenia. Natomiast działanie bez koncesji lub zezwolenia oznacza działanie „wbrew przepisom ustawy”.

Przepis art. 107 § 1 k.k.s. ma charakter blankietowy, a jego zakres zastosowania wynika z regulacji zawartych przede wszystkim w ustawie z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. 2009, Nr 2001 poz. 1540, ze zm.). Regulacjami tej ustawy, które miały zastosowanie w niniejszej sprawie były przepisy art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1, także art. 23a ust. 1, przy czym art. 14 ust. 1 ustawy, w brzmieniu ustalonym nowelizacją z dnia 12 czerwca 2015 r., tj. ustawą o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1201), która weszła w życie w dniu 3 września 2015 r. Stosownie do art. 1 ust. 2 ustawy o grach hazardowych, grami hazardowymi są gry losowe, zakłady wzajemne, gry w karty, gry na automatach. Art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych stanowi, że działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości i gier na automatach może być prowadzona po uzyskaniu koncesji na kasyno gry, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 1 i 1b oraz art. 6a ust. 2.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry w pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gier na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy, z wyjątkiem ust. 4 i 5.

Stosownie do art. 23a ust. 1 ustawy o grach hazardowych, automaty do gier, urządzenia losujące i urządzenia do gier mogą być eksploatowane przez podmioty posiadające koncesję lub zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie gier losowych lub gier na automatach oraz przez podmioty wykonujące monopol państwa, po ich zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celno-skarbowego. Powyższy obowiązek nie dotyczy terminali w kolekturach gier liczbowych służących do urządzania gier liczbowych lub sprzedaży loterii pieniężnych oraz urządzeń służących do urządzania gier liczbowych lub loterii pieniężnych urządzanych na terytorium więcej niż jednego państwa (gry multijurysdykcyjne).

Działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry pokera, gier w kości oraz gier na automatach, bez względu na jej formę prawną, urządzana bez koncesji poza kasynem gry, jest zawsze działalnością nielegalną prowadzoną wbrew normie wynikającej z art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych i stanowi przestępstwo z art. 107 § 1 kks, natomiast od 3 września 2015 r. narusza także przepis art. 14 ust. 1 ustawy. Regulacja powołanej ustawy jest jednoznaczna i prowadzi do wniosku, że każda działalność w zakresie prowadzenia gier na automatach wymaga koncesji na prowadzenie kasyna gry; prowadzenie takiej działalności dozwolone jest na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu.

Odnosząc powyższe uregulowania do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że oskarżony B. W. będąc prezesem zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...), (...)-(...) B., w dniu 14.10.2015r. w lokalu usytuowanym przy ul. (...) pawilon (...) w W., bez wymaganego zezwolenia, urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 Ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych, tj. na automatach do gier: H. F. F. nr (...), H. F. F. nr (...), H. F. F. nr (...), nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry, wbrew art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 w/w ustawy.

Oskarżony, jako przedsiębiorca prowadzący działalność związaną z urządzaniem gier na automatach, od którego należy wymagać oraz oczekiwać zachowania dużo wyższych, niż w przypadku zwykłego obywatela, standardów w zakresie dostosowania swych zachowań do obowiązującego porządku prawnego, miał pełną świadomość obowiązywania przepisów prawa regulujących taką działalność, a także grożącej odpowiedzialności karnej za ich

niestosowanie; miał świadomość, że w krajowym porządku prawnym działalność polegająca na urządzaniu gier hazardowych zawsze była działalnością koncesjonowaną, zatem reglamentowaną przez państwo.

Zdaniem Sądu działalność oskarżonego nie wynikała z błędu dot. braku karalności takich czynów, a wręcz odwrotnie, miał on pełną świadomość obowiązków koncesyjnych i wynikających z tego ograniczeń, zaś podejmowane przez niego czynności i zlecane opinie służyły do świadomego obejścia ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych.

Dołączone przez oskarżonego dokumenty prywatne, w tym ekspertyzy, zostały sporządzone niewątpliwie na zlecenie oskarżonego bądź współpracujących z nim osób i miały na celu jedynie wykazanie, że opracowana koncepcja „inwestycyjna”, udostępniana na automatach, nie podlega pod ww. ustawę o grach hazardowych. Zdaniem Sądu przedstawione analizy nie mają bezpośredniego przełożenia na zabezpieczone urządzenia, gdyż sposób funkcjonowania danego urządzenia należy rozważać z uwzględnieniem wszystkich jego elementów, a nie jedynie teoretycznych założeń dokonanych dla hipotetycznych zdarzeń, które zostało przedstawione w poszczególnych pismach. Wszystko to wskazuje na fakt, iż oskarżony miał pełną świadomość bezprawności swoich działań, które nie wynikały z działania w błędzie, a wręcz odwrotnie, podejmował on działania, które wbrew logice, miały potwierdzić jego założenia.

Odnosząc się natomiast do przedstawionych przez oskarżonego wyroków uniewinniających, należy wskazać, iż zgodnie z art. 8 § 1 K.p.k. Sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu, zaś przeciwko koncepcji inwestycyjnej przedstawionej przez oskarżonego, przemawia szereg wyroków skazujących wydanych wobec niego, a wskazanych w aktualnych danych KRK.

Mając to na względzie Sąd stwierdzając winę oskarżonego w zakresie zarzuconego mu czynu, wymierzył B. W. za przypisany mu czyn karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych. Zdaniem Sądu tak orzeczona wobec oskarżonego kara jest adekwatna do stopnia winy i do społecznej szkodliwości czynu, a także spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią karalność oskarżonego. Wymierzona kara w żaden sposób nie może być uznana za rażąco surową, biorąc pod uwagę wysokość ustawowego zagrożenia za niniejsze przestępstwo skarbowe, tj. kara grzywny do 720 stawek dziennych albo kara pozbawienia wolności, albo obie te kary łącznie.

Zapłata grzywny we wskazanej wysokości, stanowić będzie dla niego dolegliwość, która w realiach niniejszej sprawy konieczna jest dla spełnienia celów kary. Jednocześnie tak orzeczona kara uświadomi oskarżonemu wagę i znaczenie naruszonych przez niego przepisów, w efekcie czego zapobiegnie popełnianiu ich w przyszłości.

Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych pod poz. 1, 2, 3 i 4, w wykazie dowodów rzeczowych nr 2 w sprawie RKS 1239/2015/442000/JKS, orzekając ich zniszczenie. Natomiast na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 125,- (stu dwudziestu pięciu) złotych, opisanych pod poz. 5 w wykazie dowodów rzeczowych nr 2 w sprawie RKS 1239/2015/442000/JKS, wpłaconych pod poz. (...).

Wobec orzeczenia wyroku skazującego Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądził od B. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1093,36,- złotych tytułem zwrotu wydatków oraz 2000,- zł. tytułem opłaty, łącznie tytułem kosztów sądowych kwotę 3093,36,- złotych.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w wyroku.